

Altatódal Búvópataknak

Almási Tibor

*Ma sehova sem engedlek,
ma nálam:
itthon maradsz...*

*Itthon maradsz,
nem mész a barátnődhöz,
sem a városba — máshova...*

*Búvópatak,
ma ünnep vagy,
kettőnk meghitt ünnepe,
mert látom,
hogy ezért a szokatlan marasztalásért
húszéves ráncaidból
suta, zavart hála tündököl...*

*Tudod mit
olvass nekem is:
kuporgó kis öledben
úgyis olyan árván fészkel
a kölcsönkönyvem...
Mondd, hol tartasz?
Ott-e, ahol az indián asszony
Kolumbusz óta sanyargó otthona határán
szűkölve búcsúzik
rabságba hurcolt férjétől,
vagy már a végén,
a tökrészeg tanítónál,
aki botjával csapkodva szónokol
a vízbefult gyermek sírjánál...*

*Látom, Búvópatak,
hogy a pilláid
már majd leragadnak,
ne betűzz tovább,
majd inkább én mesélek.*

Hol volt, hol nem volt
egy rettenetes tavasz,
ólomkatonák
dermesztő kikeletje,
amikor a cseresznyés
alig virágozott még,
s a piros gomolyagon csillogó fonál
máris leszakadt.
Itt a vége...

S talán fuss el véle?
Ó, mégse hazudj,
kérek, Búvópatak...

Nem így, nem így,
másként van vége,
mert az apád és anyád életének
kibogozhatatlan emlékei nyomán
lépten-nyomon kötelez
a rád-rádtörő jóság...

Búvópatak,
ne is figyelj már rám,
ma úgyis kettőnk ünnepe vagy —
talán nem is igaz
az ólomkatonák meséje,
és az sem,
hogyan hadiárva vagy...

Alszik már Búvópatak,
súlyos pilláiról
csokoládéharmat pereg,
arca otthonos pírban ég,
összekulcsolt keze a kölcsönkönyvemen,
nézem, nézem,
és mozdulni sem merek,
nehogy felébredjen...

